

ἀγαπητή μου Ἀρμαντίνη, προετοιμάσθητε νὰ κάμης καὶ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου. Τρόντι νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν Μελκοῦρον. Αἱ θυγάτηρ μου, λάβε θάρρος· ἡ παρουσία μου ἔσ' σὲ θαρρύνῃ! συλλογισθῇτε ὅτι ἐγγίξεις εἰς τὴν ἀναγκαιότεραν τῆς ζωῆς σου στιγμήν. — ὦ! πατέρα μου, ἔχω τόσην ταραχήν... Ὑπόμεινε νὰ λείψω ὀλίγας σιγὰς. Μαρία, λάβε τὸν τόπον μου... Ἡξεύρεις τα φρονήματά μου, λέγει κατὰ μέρος πρὸς αὐτήν, οὐκ ἔστιν, παρακαλῶ, δι' ἐμὲ καὶ προσπάθῃσον νὰ ἐφησυχάσῃς τὴν ἀπαλπισίαν τὴν ὁποίαν θέλει προξενήσῃ πρὸς αὐτὸν ἡ ἀρνησίς μου.

Ἀφοῦ εἰσῆλθεν ὁ Μελκοῦρος, ἡ Μαρία ξητοῦσα νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν αἰφνιδίον τῆς Ἀρμαντίνης ἀναχώρησιν, ἐπεδωκεν ὡς αἰτίαν τὴν σιγὴν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἡ αἰδὼ θέλει νὰ κρύπτῃ ἀπ' ἐκείνον, ὃς τις τὴν ἐμπνέει καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν. «Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου ἱρμεῖται τόσον, ἔχει διὰ σὲ τόσην ὑπόληψιν καὶ εὐγνωμοσύνην, ὥστε πάσχει περισσότερον παρ' ὅτι νὰ φανερώσω δύναμαι... Ἐν συντόμῳ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ δεχθῶ τὴν ἀπόφασίν σου, καὶ νὰ ἀποκριθῶ ἀντ' αὐτῆς». — Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ κἀλλιον, ἀξιαγάπητε Μαρία· διότι σὲ ἐξήγησα ἀπὸ τοῦ ἐξαίρετον πατέρα σε. — Ἐμὲ! ὑπέλαβεν αὐτὴ ἐρυθριῶσα καὶ μὲ μεταβεβλημένην φωνήν· εἶσαι βέβαιος εἰς ὅτι μὲ λέγεις; — Πῶς! εἶπεν ὁ Δουμνντὴς δὲν θέλεις νυμφευθῇ τὴν Ἀρμαντίνην; — Δὲν ὠνόμασα διόλου, με φαίνεται, ποίαν τῶν δύο ἐπιθυμῶ νὰ λαβῶ. — Εἶναι ὁληθές. Αἱ καλὰ, Μαρία, ἀποκριθῇτε. — Θεέ μου! ἡ ἀπόκρισις δὲν θέλει βραδυνεῖ εἰς ἀληθεύῃ ὅτι ὁ Μελκοῦρος δὲν με περιπαίζει. — Νὰ σὲ περιπαίξω, ἀξέφρασε Μαρία! ἐσυγχώρησες εἰς ἐμὲ νὰ σοῦ δεικνύω ὅσα βλέπω ἐπάνω σου ελαττώματα· εὐρίσκειται λοιπὸν ἐν, εἰς τὸ ὁποῖον τολμῶ νὰ ἐπιμένω. — ὦ εἰπέ! θέλω προσπαθῆσαι νὰ διορθωθῶ ποῖον εἶναι λοιπὸν; «Ὅτι δὲν γνωρίζεις καὶ δὲν ἐκτιμᾷς ποτὲ σεαυτὴν, ὅσον εἶναι ἀξία· πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ τὸν χαρακτήρά σου, ἀκολουθῶ ὅλα τὰ βήματά σου, συλλέγω ὅλγους τοὺς λόγους σου καὶ ποτὲ, ὅχι ποτὲ δὲν ἐγνώρισα πλέον ἀγαπῶσαν ψυχὴν, πλέον ἀφελῇ εὐθυμίαν, ἢ θελκτικώτερον ἥθος· κάμνῃς καθ' ἑκάστην τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀδελφῆς σε, χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύγῃς, κάμνεις τὸ ἰδικόν σε· ναι χωρίζετον πλάσμα, θέλεις εἰσθαι τῶν γυναικῶν ἡ καλλιτέρα· ὁμνῶν δὲ ἐμπροσθέν σε νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχέστεραν. — ὦ πόσον ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ ἐκλέξῃς! Ἐὰν ἐξήτεις νὰ πράξῃς τοῦτο διὰ τὴν ἀδελφὴν σου, ἐξάπαντος ἤθελα τὸ ἀρνηθῇν δι' αὐτήν· καὶ τῷ ὅτι δὲν

ἤξευρα πῶς νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. — Ἡ Ἀρμαντίνη σὲ ὑπεχρέωσε νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Μελκοῦρον! — Ναι, πατερ μου· καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ κάμῃ τοσαῦτα θύματα. — Ἀρμαντίνη! Ἀρμαντίνη! λέγει γελῶν ὁ Δουμνντὴς, δυνάσαι νὰ δειχθῇς χωρὶς φόβον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΧΗ

ὑπὲρ τῶν διδασκάλων μας Θωμᾶ καὶ Ἰσηγόρη.

Μεγάλα εἰσὶ ταῦτά σου τὰ κρίματα, Κύριε ὁ Θεός, κριτὰ δίκαια καὶ ἰσχυρὰ, ὁ κρίνων δικαιοσύνην, καὶ ἡ ἐξερευνήτα καὶ βαθεῖα, ἡ κατανοοῦντα τρέμουσι πάντα τὰ ὅσα μου· ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως δουλεύομεν σοι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιώμεθά σοι ἐν τρόμῳ· ὥστε μήτε φόβον χωρὶς τὴν δουλείαν ὑπάρχειν, μήτε τὴν χαρὰν ἄνευ τρόμου, καὶ μὴ ἐκκαυχέσθαι τὴν ἐπαφὴν, μηδὲ τὴν ἀπόληψιν. Μήτε καυχῆσεται ἐνώπιόν σου πᾶσα σὰρξ, ἀλλ' ἐκπλήττονται καὶ τρέμουσιν ἀπὸ προσώπου σου, ὅταν ἀγνοῇ ὁ ἄνθρωπος πότερον μίσους, ἢ ἀγάπης ἐστὶν ἄξιος, καὶ ἄδηλα εἰς τὸ μέλλον πάντα φυλάττονται. Πολλοὺς γὰρ εἶδομεν, κύριε, καὶ παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀκηκόαμεν, ὁ φόβου χωρὶς, οὐκ ἂν ἀπώλῃ· οὐχ ὁμολογῶ χωρὶς τρόμου, πρότερον μὲν ἀνελθόντας· ἔως τοῦ οὐρανοῦ, ἐν τοῖς ἀστροῖς τὴν ἐαυτὸν πῆξασθαι καλιάν· μετὰ δὲ ταῦτα πεσόντας ἔως τῶν ἀβύσσων τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν τοῖς κακοῖς ἐκπλαγῆναι. Εἶδομεν τοὺς ἀστέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντας· ἔως τῶν ἀβύσσων ἐκ τῆς ὀρμῆς τοῦ μανιώδους οὐραίου τοῦ δρχόντος, καὶ τοὺς κειμένους ἐν τῇ τῆς γῆς χώματι θυμαστώως ἀνελθόντας ἀπὸ προσώπου τῆς ἀνακουφίσεως σου δεξιᾶς· τοὺς ζῶντας θνήσκοντας, καὶ τοὺς τεθηκότας εἶδομεν ἀναστάντας ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ τοὺς περιπατοῦντας μέσον τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, ἐν μέσῳ καιρομένων λίθων, ὥσπερ πηλὸν εἰς τὸ μὴδὲν ἀπορρυέντας. Εἶδομεν σκοτισθὲν φῶς· τὸ φῶς, καὶ ἐκ τοῦ σκότους φῶς προελθόν. Τελῶναι γὰρ καὶ πόρνοι προάγουσι τοὺς ἀπίστους εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τοὺς δὲ τῆς βασιλείας υἱοὺς, ἐκβαλλομένους εἰς τὸ ἐξώτερον σκότος. Τίνος δὲ χάριν ἅπαντα ταῦτα; εἰμὶ διὰ τὸ ἀνελθεῖν εἰς τὸ ὅρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀνήλθεν ἄγγελος, καὶ κατήλθε διάβολος, οὗς δὲ προώρισας, τούτους καὶ ἐκάλεσας, καὶ ἡγίασας, καὶ ἐκάθηρας, ἵνα ἄξιον κατοικητήριον ὦσι τῆς σῆς μεγαλειότητος, μεθ' ὧν καὶ ἐν οἷς ἐστὶ σοι

τρυφή, ἀγία καὶ καθαρὰ, ἐν εἰς χαίρεις, καὶ χαίρων ποιεῖς τὴν ἐκείνων νεότητα, καὶ σὺ κατοικεῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, οὕτως ἐλεῖνοι ἄγιος ναὸς σοι εἰσί. Ἡ μεγάλη παράστασις ἐστὶ τοῦ τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπότητος ἀξιώματος. Ἐπάκουσον ὄθεν, Θεέ μου, τῷ ταπεινῷ καὶ ἀθλίῳ δούλῳ σου, καὶ φώτισον τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀληθείας, ὅπως εὐώδως ἐπιδώσωσιν οἱ εἰρημένοι φωτοδότης, εἰς τὴν διάχυσιν τοῦ φωτός, πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀπειροπληθοῦς ἀνθρωπότητός σου, τῇ πανσόφῳ αὐτῶν παραδειγματικῇ παιδείᾳ καὶ χρηστοθεΐᾳ, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς δούλος σου κλίνω γόνυ, κάμπτω, ἵλωος γενοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν λέγω καὶ μακροβίωσον αὐτοὺς ἐς κόσμον τοῦ περιουσίῳ λαοῦ σου, ἵνα μὴ ὑποπέσωμεν εἰς πειρασμὸν τούτων χωρὶς, πλὴν ὅχι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ὡς οὐ Θεὸς βούλης. Ἀλληλουῖα!

Ὁ Διδάσκαλος

X. A. ΖΙΑΚΑΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜΑΛΘΕΙΑΝ.

Ἀποροῦμεν ἀληθῶς μὲ τὴν ἀξιότιμον Ἀμαλθεϊαν, ἥτις διὰ τοῦ τελευταίου τῆς ἀριθμοῦ ἀναδεχομένη τὸν μεταξὺ τῶν δύο διδασκάλων πολυθρύλλητον ἀγῶνα φέρει παρατηρήσεις εἰς φυλλάδιόν τι ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Α. Ἰσηγόρου, ἐναντίον τῶν ὅσα Κ. Θ. Τιμαγένης εἶχε γράψει κατ' αὐτοῦ. Διὰ δὲ τῶν ὁποίων ἐπιφέρει παρατηρήσεων ὁ τῆς διαληφθείσης ἐφημερίδος συντάκτης δυσαρεστεῖται τρόπον τινα ὅτι τὸ βιβλιοπωλεῖόν μου ἐδέχθη νὰ κάμῃ γνωστὸν τὸν ἀγνωστον ἐκδότην τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος φυλλαδίου.

Λυπούμεθα ἀληθῶς, λυπούμεθα βλέποντες τὸν φίλον συντάκτην τῆς Ἀμαλθείας συγκαταβαίνοντα ἐπὶ πραγμάτων τοιούτων. Ἄν ὁ ἴδιος πέμψῃ πρὸς ἡμᾶς βιβλίον τι, πρέπει τὸ βιβλιοπωλεῖόν μᾶς νὰ μὴ δεχθῇ τὸ βιβλιοπωλεῖόν τοῦτο;.. Ἡ ἂν τις ἕτερος ἐπεμπεῖν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ οὐσιώδη διατριβὴν, καὶ ἂν αὐτὴ ᾖ ἀξία δημοσιεύσεως, καὶ πληρωθῇ τὰ τῆς καταχωρήσεως ἐξοδα, πρέπει, λέγομεν, νὰ μὴ δεχθῇ τὴν διατριβὴν ταύτην ἢ ἐφημερίς του;..

Ἄν φανῇ ἐκεῖνος πρῶτος διώκων τὸ συμφέρον του, ἂς ᾖ βέβαιος ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτὸν μιμούμενοι, θέλομεν τὸ διώξει προκειμένων περιστάσεων τοιούτων.

A. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ.

γος τοῦ Γυμνασιάρχου Κ. Λαλίου, διότι ἐδόθη ἡ φροντίς καὶ ἡ ὠφέλεια εἰς τὸν Κ. Ἰ. Μάννητα· ἀλλὰ δωρεῖται ἡ ἀπάντησις τοῦ Διδασκάλου Κ. Ἰσηγόνη.

A. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ.

Μετὰ τὰς τοῦ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ» δημοσίους γενικὰς ἐξετάσεις γενομένας ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ γνωρίζας ὁ Διευθυντὴς Κ. Σ. Ἰ. Κεῖμ-ζέλης, ἐνεκα τῆς τῶν μαθητῶν πληθύος, τὴν ἀνάγκην καὶ ἐτέρων συνεργατῶν, ἠύξησε τὸ προσωπικὸν τῶν Διδασκάλων, οἷους εἶδε νὰ ἐπιτύχῃ περὶ μὲν τὸ διδάσκειν ἰκανῶν, περὶ δὲ τὴν διαγωγὴν ἀνεπιλήπτων καὶ πρὸς πλειοτέραν τῶν μαθητῶν πρόοδον καὶ τελειότεραν βελτίωσιν τῆς τε ἡθικῆς καὶ διανοητικῆς τῶν παιδῶν μορφώσεως ἀποκατέστησε καὶ τούτους μονίμους τοῦ Καταστήματος, ὅπερ συντείνει πολὺ πρὸς τὴν καλὴν τῶν παιδῶν ἀγωγὴν. Εἰσηχθὴ πρὸς τούτοις κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλομούσων γονέων καὶ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα καθ' ἐκάστην ὑπὸ ἴδιον τῆς Γαλλικῆς Διδασκαλὸν διδασκουμένη πρὸς γνῶσιν τινα λέγομεν ἐν βραχυλογίᾳ περὶ τοῦ ἀρτιουσίου τοῦτου Καταστήματος, τὸ ὁποῖον ὡς πρὸς τὰ ἄλλα, ὀρθοποδεῖ, ὅτι διαιρεῖται εἰς Τμήματα δύο, καὶ τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸν Σχολεῖον, τὸ δὲ δεύτερον τὸ καλούμενον Ἑλληνικόν, ἀμφοτέρω εἰς τάξεις διαιρούμενον. Μειθρήματα διδάσκονται ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ ἐν τῷ Ἀλληλοδιδασκτικῷ τε καὶ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ, ὅσα καὶ ὅπως διὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι περὶ δημοτικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Σχολείων Νόμου κανονίζονται.—Ἐν γένει περιέχει Διδασκάλους τέσσαρας μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ὑποδιδασκάλους δύο, ὑπὸ τῶν ὁποίων διδάσκονται ἐν πλήρει τάξει καὶ ἀκριβείᾳ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ γλῶσσα.—Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ Καλλιγραφία.—Ἡ Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.—Ἡ Γεωγραφία ἐν γένει.—Ἡ Κατήχησις τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πίστεως.—Ἡ Ἱερὰ Ἱστορία.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Εἰς εὐάρεστον καὶ κατάλληλον θέσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατὰ τὰ Κόκκινα Μπογιατιστικά παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Μ. Καλουθῆ ἐσυστήθη παρὰ τῶν Κ. Κ. Χ.

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖόν μου δὲν πωλεῖται ὁ λό-